

Тогава чужденецътъ извади отъ торбичката си една малка флейта, изправи се на пазарния площадъ, съ гърбъ къмъ църквата, и започна да свири една пѣсенъ, каквато никой флейтистъ не би могълъ да свири. Щомъ чуха свиренята, стотици-хиляди мишки и пълхове заискаха отъ хамбаритѣ, мазитѣ и таванитѣ и се впуснаха къмъ флейтиста. Чужденецътъ, продължавайки да свири, се опжти къмъ морето, а слѣдъ него и безбройната сгань отъ мишки.

Като стигнаха брѣга, свирачътъ се събу и нагази въ морето, послѣдванъ отъ всички мишки и пълхове, които се издавиха . . .

Чужденецътъ се върна въ общината да си получи възнаградението. Но кметътъ и съвѣтниците не се засрамираху и му прѣдложиха десетъ дукати, вмѣсто сто, както му бѣха обѣщали.

Чужденецътъ ги заплаши, че ще направи да му платятъ много по-скжпо, ако не си изпълнятъ точно обѣщанието. Но гражданитѣ му се измѣха и го изгониха вѣнъ отъ градскитѣ порти, като го наричаха подигравателно: „Хубавия мишеловець“. Това го повтаряха и всички дѣчурлига, като го испращаха чакъ извѣнъ града.

Слѣдъ една седмица чужденецътъ отново се намѣри на пазарния площадъ, но тоя пжтъ съ огнено-червена шапка.

Той извади отъ торбичката си една флейта, съвсемъ различна отъ първата. И щомъ засвири, всички дѣца отъ шесть до петнайсетъ години го послѣдваха вѣнъ отъ града.

Гражданитѣ го слѣдваха чакъ до планината. Тамъ флейтистътъ влѣзе въ една пещера, и всички дѣца подирѣ му. Извѣстно врѣме се дочуваше свиренето на флейтата все по-далечъ и по-далечъ, замирайки постепенно, до като замлъкна съвсѣмъ. . . . Дѣцата изчезнаха и никой никога вече не научи нищо за тѣхъ. Пещерата сега е зарината.

Прѣведе Б. Копчевъ.

